

IVAN — IKO BABIĆ

in memoriam

Nama koji smo svojim poslom usmjereni na traganje za istinom, danas je teško prihvatiti istinu da je iz naše sredine, iz naše znanosti, iz ovoga časopisa zauvijek otišao prof. Iko Babić.

Prof. Ivan Babić rođen je u Runoviću, općina Imotski, 20. svibnja 1929. godine. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu, učiteljsku školu u Dubrovniku. Studirao je na novinarsko-diplomatskoj visokoj školi u Beogradu, a diplomirao na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1957. godine. Nakon diplomiranja i odsluženja vojnog roka Ivan Babić radio je na organiziranju marksističkog obrazovanja u Savezu komunista, predavao filozofiju na političkoj školi »Rade Končar«, osnove društvenih nauka na Veterinarskom fakultetu u Zagrebu. Kao samostalni istraživač i viši stručni suradnik radio je u Institutu za historiju radničkog pokreta u Zagrebu (1962—1966).

Krajem 1965. godine Ivan Babić obranio je na Fakultetu političkih nauka u Zagrebu disertaciju pod naslovom »Socijalno-politička filozofija Johna Deweya i njezin utjecaj na političku znanost u USA«. Početkom 1966. bio je izabran za docenta, a 1971. za izvanrednog profesora na predmetu »Sistematska znanost o politici« na FPN u Zagrebu.

Ivan Babić javlja se zapaženim publicističkim priložima od 1957. godine pišući članke, recenzije i informacije iz filozofije, sociologije, političke znanosti i iz aktualne društvene prakse. Može se, zapravo, kazati da prof. Babić nikada nije prihvaćao »akademizam« i znanstveni ekskluzivizam, ni kao stav a ni kao svoje znanstveno i ljudsko opredjeljenje. Pisao je o različitim temama i aspektima znanosti i o problemima s kojima se nosi suvremeno, posebno naše društvo. (O potrebi sistematskog proučavanja razvoja naše marksističke misli, o marksističkom obrazovanju omladine, o društvenom i porodičnom odgoju, o suvremenom internacionalizmu, o kadrovima u društvenim znanostima, o revoluciji kao temi političke znanosti, o odnosu filozofije i znanosti u radovima jugoslavenskih marksista, o organizacijskom pitanju kao političkom pitanju, o demokraciji kao temi sporova između Lenjina i Roze Luksemburg, o značajkama Krležinih časopisa između dva rata i dr.). Ali, o čemu god pisao njegovi su radovi svojom temeljnom inspiracijom i orijentacijom okrenuti pitanjima društvene prakse. Oni, međutim ne ostaju na razini pukog fakticiteta, već su kritički, tragalački usmjereni prema višem i sadržajnijem. Interpretirajući Deweyevu političku filozofiju, prof. Babić iskazuje — a svojim radovima svjedoči — i svoj temeljni stav i metodološki credo: društvena znanost, želi li sama pridonijeti svom vlastitom utjelovljenju u dinamiku društvenih preobražaja, mora osobito širenjem rezultata, pridonijeti rušenju ograda koje je zatvaraju u akademizam i skolasticizam,

mora biti domišljata u otkrivanju načina koji bi je učinili bližom, društveno otvorenijom, angažiranijom i u dobrom smislu istinski popularnom. U tome je smislu prof. Babić i djelovao, te je razvoju Fakulteta političkih nauka i utemeljenju naše politologije dao značajan doprinos.

Generacijama studenata ostat će u sjećanju kao vrstan predavač i pedagog. Ponikao iz korjenike svoga kraja i naroda, lucidan i vispren protivnik svakog dogmatizma, pisao je i govorio nadahnuto i nekonvencionalno. Smrt ga je prekinula u 46-oj godini života, u trenutku kada je imao značajne planove (između ostalog, pripremao je, prvu u nas sistematsku politologiju). Ali, ona ne pita za razloge, planove i godine, i nitko joj nije premlad. I mada živimo u revolucionarnom i vrtložnom vremenu, koje je sklonije da bez osvrtaanja ostavi ožiljke, nego da izrekne pohvale, zahvalimo profesoru Iki Babiću na onome što je dao.

J. M.